

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Štěpána Výborného a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **rt steel s.r.o.**, sídlem Lipská 4696, Chomutov, zastoupený JUDr. Tomášem Chramostou, advokátem se sídlem Kadaňská 3550, Chomutov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2022, č. j. 16 Af 48/2020 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2020, č. j. 40176/20/5300-22441-708274, kterým byly podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 2. 2019 tak, že žalovaný snížil dodatečným platebním výměrem č. j. 230033/19/2504-50523-506749 za zdaňovací období leden 2014 doměřenou daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) na částku 1 382 356 Kč a stanovené penále na částku 276 471 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 230646/19/2504-50523-506749

za zdaňovací období září 2014 snížil doměřenou DPH na částku 1 700 927 Kč a stanovené penále na částku 340 185 Kč a dodatečným platebním výměrem č. j. 230695/19/2504-50523-506749 za zdaňovací období prosinec 2014 snížil doměřenou DPH na částku 3 351 741 Kč a stanovené penále na částku 670 384 Kč. Zároveň žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu zrušil dodatečné platební výměry správce daně ze dne 1. 2. 2019 č. j. 230188/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období únor 2014), č. j. 230240/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období březen 2014), č. j. 230259/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období duben 2014), č. j. 230272/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období květen 2014), č. j. 230309/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období červenec 2014), č. j. 230639/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období srpen 2014), č. j. 230663/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období říjen 2014), č. j. 230680/19/2504-50523-506749 (zdaňovací období listopad 2014) a řízení v tomto rozsahu zastavil.

[2] Žalovaný dospěl k závěru, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a § 73 téhož zákona. Žalobce neprokázal dodání hutního materiálu odběrateli MIT METAL spol. s r.o. (dále jen „MIT METAL“) a následné přijetí stejného, byť opracovaného hutního materiálu od společnosti MIT METAL POWER SE (dále jen „METAL POWER“) v deklarovaném rozsahu. Žalovaný naopak shledal, že na základě nově provedených důkazů žalobce unesl důkazní břemeno ohledně uskutečnění zprostředkovatelské činnosti; v tomto směru žalovaný změnil dodatečné platební výměry vydané správcem daně.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem nyní napadeným rozsudkem. Krajský soud předeslal, že žalobce uplatnil jedinou námitku, a to že žalovaný měl provést jím navržené dokazování místním šetřením ve skladovacích prostorách žalobce a opakovaným výslechem svědkyně O., zástupkyně společnosti METAL POWER. Místní šetření ve skladovacích prostorách krajský soud ve shodě se žalovaným považoval za nadbytečné. Sporná totiž nebyla existence samotného hutního materiálu, nýbrž to, zda žalobce uskutečnil tři neobvyklé obchodní transakce týkající se nákupu a prodeje hutního materiálu (ocelových trubek). Provedení místního šetření ve skladu žalobce by nebylo způsobilé prokázat průběh a faktickou realizaci těchto plnění. Také druhá výpověď svědkyně M. O. by nebyla relevantní ve vztahu k prodeji hutního materiálu společnosti MIT METAL a následnému nákupu opracovaného hutního materiálu od dodavatele METAL POWER zpět žalobci, protože z žádného důkazního prostředku ani z jejího tvrzení nevyplývá, že se účastnila daných obchodních transakcí. Tato svědkyně již ve výpovědi ze dne 24. 9. 2020 uvedla, že nemá přehled o všech činnostech společnosti METAL POWER a nemůže mít povědomí o obchodní činnosti společnosti MIT METAL. Nadto se žalobce první výpovědi dané svědkyně nezúčastnil, ačkoliv byl o termínu svědecké výpovědi řádně a včas vyrozuměn. Z uvedeného je zřejmé, že nevyužil možnosti klást svědkyni otázky a zeptat se jí na možné okolnosti týkající se sporných prodejů a nákupů hutního materiálu. Proto soud považoval návrh na opakování svědecké výpovědi za obstrukční.

pokračování

[4] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud ve vztahu k neprovedení dalších navržených důkazů nezohlednil, že součástí spolupráce žalobce a MIT MITMETAL byla i dohoda o možnosti využití volných a pro vlastníka skladu nevyužitých skladových prostor. Zaměstnanci jednoho či druhého subjektu mohli ve skladových prostorách provádět potřebné dílčí úpravy, což se stalo i v prosinci 2014, kdy společnost MIT METAL poptala u žalobce potřebný hutní materiál, kterým žalobce disponoval, aktuálně ho nepotřeboval, a tak ho odprodal společnosti MIT METAL. Odvoz nepatrné části si zajišťovala společnost MIT METAL, podstatná část však nikdy neopustila žalobcovy skladové prostory, neboť po krátké době toto zboží žalobce nakoupil od nového vlastníka (společnosti METAL POWER) za cenu zohledňující provedené dílčí úpravy a marži prodejce. K prokázání těchto skutečností stěžovatel navrhl opětovný výslech svědkyně O. a místní šetření ve skladových prostorách, ani jeden tento důkazní prostředek však nebyl chybně proveden. Krajský soud se s těmito žalobními důvody nevypořádal.

[6] V druhé kasační námitce stěžovatel rozporuje závěr žalovaného a krajského soudu, že nákup zboží byl uskutečněn později než jeho prodej.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že rozsudek krajského soudu plně vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost. Žalovaný upozorňuje, že stěžovatel vznesl jedinou žalobní námitku týkající se neprovedení důkazních návrhů (místní šetření ve skladu stěžovatele a druhý výslech svědkyně O.). Tato námitka byla detailně posouzena v odst. 10 až 13 rozsudku krajského soudu. Žalovaný míní, že není nezbytné vyhovět každému důkaznímu návrhu. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vysvětlil, proč považuje výslech svědkyně O. za nerelevantní ve vztahu k posuzované věci a provedení místního šetření ve skladu stěžovatele za nadbytečné. Na neprovedení těchto důkazů setrvává. Stěžovatel pouze opakuje žalobní argumentaci a argumentaci předestřenou již v daňovém řízení.

[8] Ke kasační námitce, že nákup hutního materiálu byl ve všech případech uskutečněn později než jejich prodej, žalovaný uvádí, že tato námitka byla uplatněna prvně v řízení před kasačním soudem, a je proto nepřipustná.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz za všechny rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno

zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[12] Zároveň platí, že jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), musí se kasační námitky upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, „opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“. Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné.

[13] V tomto směru je kasační stížnost stěžovatele na samé hraně projednatelnosti. Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační argumentace stěžovatele je sice zestručněná, částečně jinak graficky upravená, jinak ale naprosto shodná se žalobní argumentací. Bod IV. kasační stížnosti je doslovným převzetím části III. žaloby.

[14] Stěžovatel ovšem v kasační stížnosti téměř nereaguje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, kterým byla vypořádána totožná žalobní námitka. Na argumentaci krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti reaguje toliko obecným konstatováním: „Z napadeného rozsudku se však nelze dočíst, jak se Krajský soud v Ústí nad Labem s výše uvedenými žalobními důvody vypořádal, neboť dle jeho názoru ani hodnoceny nebyly.“ Krajský soud se však k neprovedení navržených a stěžovatelem sporovaných důkazů přezkoumatelně vyjádřil v odst. 10 – 13 napadeného rozsudku. Výslovně uvedl, že místní šetření nebylo nezbytné provádět, protože nebylo způsobilé prokázat průběh a faktickou realizaci plnění deklarovaných v předložených daňových dokladech (bod 11). K opětovnému výsledku svědkyně O. konstatoval, že z ničeho nevyplývá, že se účastnila daných obchodních transakcí a že by měla povědomí o činnosti společnosti MIT METAL a METAL POWER. Její druhá výpověď by tak nemohla osvětlit uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění (odst. 12). Nadto krajský soud podotkl, že stěžovatel se mohl zúčastnit již její první výpovědi a klást jí otázky (odst. 13). Z rozsudku krajského soudu tedy vyplývá, jak se s žalobní argumentací vypořádal; rozsudek není nepřezkoumatelný.

[15] Nejvyšší správní soud se nad rámec výše uvedeného shoduje s důvody, proč nebylo nezbytné provádět místní šetření a druhý výsledek svědkyně O. Tyto důkazy nemohly nikterak přispět k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, tj. dodání hutního materiálu odběrateli MIT METAL a následné přijetí opracovaného hutního materiálu od společnosti MIT METAL POWER SE. Jelikož kasační stížnost stěžovatele pouze kopíruje části žaloby

pokračování

a nereaguje na argumentaci krajského soudu, odkazuje kasační soud v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud opakuje, že uplatnění konkrétních stížnostních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Proto kasační soud nemá důvod podrobně reagovat na vznesenou kasační námitku a odkazuje k argumentaci krajského soudu.

[16] Ve druhém stížnostním bodě stěžovatel namítá, že žalovaný a krajský soud dospěli k nesprávnému závěru, že nákup zboží byl ve všech případech uskutečněn později než jeho prodej. Tuto argumentaci však stěžovatel uplatnil poprvé v kasační stížnosti, ač ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem. Jedná se tak o nepřipustnou námitku podle § 104 odst. 4 in fine s. ř. s., jelikož nemá svůj předobraz v žalobě. Nejvyšší správní soud se proto uvedenou námitkou dále nezabýval.

[17] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost, v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána, není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu